

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Kfv.35.402/2020/7.

A tanács tagjai: Dr. Hajnal Péter a tanács elnöke; Dr. Heinemann Csilla előadó bíró;
Huszárné dr. Oláh Éva bíró

A felperes:

A felperes képviselője: Egyéb1 Egyéb1

Az alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Az alperes képviselője: dr. Lakatos Csaba kamarai jogtanácsos

A per tárgya: vámügyben hozott határozat bírósági felülvizsgálat

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél, a felülvizsgálati kérelem sorszáma: alperes
10.szám alatt

A felülvizsgálni kért jogerős határozat száma: Fővárosi Törvényszék 13.K.701.415/2020/9.
számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 13. K. 701.415/2020/9. számú ítéletét - az indokolás módosításával - hatályában fenntartja.

A felek a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

A kereseti és felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes, mint az importőrt közvetett vámjogi képviselője 2016. december 02. napján kezdeményezett szabadforgalomba bocsátási vámeljárást a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-budapesti Adó- és Vámigazgatóságánál kínai import áruk vonatkozásában. Az elsőfokú hatóság a vámeljárást a számlán szereplő ügyleti érték alapján elvégezte. Az elsőfokú hatóság 2017. szeptember 08. napján áruátengedést követő ellenőrzést rendelt el, mivel a bevallott ügyleti értékeket indokolatlanul alacsonynak találta, erre figyelemmel lehetőséget biztosított az importőr és a felperes részére, hogy további dokumentumokat nyújtson be, illetve a vámértéket az uniós vámkódex létrehozásáról szóló az Európai

Parlament és Tanács 952/2013/EU rendelete (továbbiakban: Vámkódex) szerinti másodlagos módszer alapján munkálja ki, azonban egyikük sem tett eleget a felhívásnak.

[2] Az elsőfokú hatóság 2019. május 21. napján kelt 4313679723. számú határozatával az árnyilatkozat adat tartalmát akként módosította, hogy egyrészt több áru vonatkozásában a vámtarifaszámot helyesbítette, másrészt a 4., 9. és 10. tételessor kapcsán az áru vámértékét is módosította. A 4. tételessor (férfi kabát, szintetikus szálból) esetén az egységárat 873,39 Ft-ról 3.537,65 Ft-ra, a 9. tételessor (női ruha szintetikus szálból) esetén 373,87 Ft-ról 1.766,05 Ft-ra, míg a 10. tételessor (gyermek és leányka szoknya szintetikus szálból) esetén 291,68 Ft-ról 596,51 Ft-ra emelte, ennek figyelembevételével a felperest 173.100,-Ft vám megfizetésére kötelezte, megállapította továbbá, hogy a módosítás következtében általános forgalmi adó különbözet keletkezett, melynek bevallása a felperes kötelezettsége.

[3] A vámhatóság – figyelemmel a Vámkódex egyes rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló 2015/2447 végrehajtási rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 140. cikk rendelkezéseire – az ügyleti értéket elvetette, és a vámértéket a Vámkódex 74. cikke szerinti másodlagos módszer, a Vámkódex 74. cikk (3) bekezdésében szereplő ún. tartalék módszer alapján állapította meg. A kétség fennállását az ügyleti értéket alátámasztó dokumentumok hiányával, az értékek indokolatlanul alacsony voltával, a szállítási költségek exportőr általi viselésével és a vételár kifizetésének igazolatlanságával indokolta. A tartalék módszer keretében az elsőfokú vámhatóság a hazai adatbázisból nyert tételekből leválogatta a vizsgált termékekkel azonos vámtarifaszámú árukat, az így kiválasztott tételek sorba rendezését követően, az átlagérték alkalmazásával határozta meg a vizsgált termékekre alkalmazandó vámértéket.

[4] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2019. szeptember 16. napján kelt 2234680633 számú határozatával az elsőfokú döntést helyben hagyta. Rámutatott arra, hogy az ügyleti érték alacsony volta önmagában elegendő volt az ügyleti érték elvetésére. Nem volt jogszabálysértő, hogy az elsőfokú vámhatóság kizárólag a hazai vám adatbázisból leválogatott adatokat vette figyelembe, az Európai Unión belül nincs olyan egységes adatbázis, amely alapján az importált áruk vámértékére vonatkozó hiteles adatok rendelkezésre állnának.

[5] Megállapította, hogy az elsőfokú vámhatóság alapos okkal kételkedett a bejelentett vámérték helyességében, e körben EUB C–291/15 számú döntésében írtakra hivatkozott. Hangsúlyozta, hogy a vámellenőrzés során sem a közvetett vámjogi képviselő, sem az importőr nem tudott olyan bizonyítékot az ellenőrzés rendelkezésére bocsátani, ami a bevallott ügyleti érték helyességével szembeni kétséget eloszlatva volna, illetve az áruk másodosztályára történő hivatkozásaikat sem támasztották alá. Helytállónak találta azt az elsőfokú vámhatósági álláspontot is, hogy az áruk értékét nem lehetett a Vámkódex 70. cikkének (1) bekezdésével összhangban meghatározni és a vámértéket a Vámkódex 74. cikke szerinti előírások alkalmazásával kellett megállapítani. Elemezte, hogy miért vetette el az azonos áruk, a hasonló áruk ügyleti értékén, a levonásos vámérték, a számított értéken alapuló módszerek alkalmazását.

[6] A másodlagos vámérték megállapítási módszerek jogszerű kizárását követően a vámérték megállapítására a Vámkódex 74. cikk (3) bekezdése szerinti tartalék módszer alkalmazásával kerülhetett sor. Ennek során a termékek a vámellenőrzéssel érintett importtal közel azonos időben Kínából Magyarországra irányuló import vámeljárások adatbázisát alapul véve beazonosította a hasonló megnevezésű termékeket és ezek átlagos értékét. A Kínából érkezett áruk átlagértékéből határozta meg a vámértéket, így figyelembe vette a nagy mennyiségben érkező kevésbé jó minőségű, valamint a kisebb mennyiségű, magasabb árú és jobb minőségű termékek értékeit is.

[7] Az elsőfokú vámhatóság helytállóan járt el mikor mellőzte az uniós adatok beszerzését, mert ilyen kötelezettséget a vámérték másodlagos módszerrel történő kidolgozásakor a jogszabályok nem írnak elő. Nincs továbbá az Európai Unió valamennyi tagállamára kiterjedő központi adatbázis, amelyből a vámhatóság az importált vámárúk vámértékére vonatkozóan adatokat gyűjthetne.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[8] Felperes keresetében alperesi döntés megsemmisítését kérte, az ügyleti értéken alapuló vámérték megállapítás elvetését támadta.

[9] Álláspontja szerint az eljáró hatóságok jogszabálysértően jártak el, amikor a vámrunyilatkozat adattartalmát módosították, ugyanakkor a szabad forgalomba helyezésre vonatkozó határozatot érintetlenül hagyták. Sérelmezte, hogy a vonatkozó uniós adatokat az eljáró hatóságok egyáltalán nem vizsgálták, kizárólag a magyar adatok alapján állapították meg a vámértéket. Álláspontja szerint az azonos vámtarifaszám alá eső árukat azonosnak, de minimum hasonlóknak kell tekinteni, egyszerűen elképzelhetetlen, hogy a vitatott vámárúkkal megegyező, vagy azokhoz nagymértékben hasonló termékek ne lettek volna vámeljárás alá vonva az Európai Unió vámterületén. Az EUB C-1/18. számú ügyének főtanácsnoki indítványában foglaltak alapján álláspontja szerint az alperesnek számtalan lehetősége lett volna arra, hogy hasonló árukra vonatkozó információ alapján állapítsa meg a vámértéket. Sérelmezte továbbá, hogy alperes hatályos jogszabályi előírás nélkül döntötte el, hogy +/-45 napos időszakban vizsgálódik, álláspontja szerint hosszabb időszak vizsgálata lett volna indokolt. Alperesnek a tényállás tisztázása céljából lehetősége lett volna a Kínai Népköztársaság hatóságainak megkeresésére is, ennek elmaradása szintén jogszabálysértő. Álláspontja szerint a vámérték nem került elvetésre az eljárás során, ebből következően az áfa különbözet is helytelenül lett megállapítva.

[10] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Az elsőfokú ítélet

[11] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének helyt adott és az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte.

[12] Rögzítette, hogy nem volt jogszabályi akadálya annak, hogy az ellenőrzés eredményeként az eljáró hatóságok a vámértéket az árunyilatkozattól eltérően állapítsák meg, Hangsúlyozta, hogy az EUB C-291/15 számú döntése szerint, amennyiben a vámhatóság a bejelentett ügyleti értéket a hasonló áruk importja során alkalmazott beszerzési árak statisztikai átlagára hivatkozással találta irreálisan alacsonynak, akkor a hasonló áruk ügyleti értéke alapján határozhatja meg a vámértéket, ami azonban nem ezek átlagát jelenti, hanem a Vhr. 141. cikk (3) bekezdése alapján a legalacsonyabb ügyleti értéket. Mind az EUB ítéletből, mind a józan észből az következik, hogy csak akkor van lehetősége a vámhatóságnak a bejelentett ügyleti érték elvetésére arra való hivatkozással, hogy az jelentősen elmarad más áruk átlagos árától, ha az összehasonlítás alapját képező áruk hasonlóak. A felperes alappal hivatkozott arra az alapvető ellentmondásra, hogy az alperes olyan áruk átlagára hivatkozással kérdőjelezte meg az ügyleti értéket, amelyek kapcsán utóbb nem tudta megállapítani a jelen per tárgyát képező áruhoz való hasonlóságukat.

[13] A bíróság rámutatott arra, hogy éppen az alperes által alkalmazott módszerrel kapcsolatban merül fel, hogy az egyrészt alkalmas a Vhr. 141. § (3) bekezdésében foglalt

szabály kijátszására, másrészt önkényes, fiktív és nem a valós gazdasági értéket tükrözi. A bíróság a per során az alperes által becsatolt táblázatokból megállapította, hogy alperes az átlagértéket akként állapította meg, hogy a vámeljáráások egységárát átlagolta, figyelmen kívül hagyva, hogy az egyes vámeljáráásokban mennyi áru került behozatalra. Ugyanolyan súllyal vette tehát figyelembe azon vámeljáráásokat, ahol mindössze egy darab áru került az adott áron behozatalra, mint azokat, ahol több ezer.

[14] A bíróság a fentiek alapján megállapította, hogy az alperesi határozat indokolásának hiányossága, logikai ellentmondásossága alkalmatlanná teszi az érdemi felülvizsgálatra, ezért azt a bíróság a Kp. 92. § (1) bekezdés b) pontja alapján megsemmisítette, és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte. Az új eljárás során az elsőfokú hatóságnak meg kell állapítania, hogy rendelkezik-e megfelelő információval ahhoz, hogy megállapítsa az áru más árukhoz való hasonlóságát. Amennyiben igen, akkor az áru ügyleti értékét elvetheti ezen hasonló áruk átlagárára hivatkozással, ekkor azonban az átlagár-számítás alapját képező árukat alapvetően hasonlóknak kell tekintenie. Elsődlegesen az alperes rendelkezésére álló adatbázisokban kell megkísérelni azonos vagy hasonló áruk fellelését, más tagállam megkeresése csak akkor indokolt, ha a hazai adatbázisban nem található azonos vagy hasonló áru, illetve amennyiben felperes bizonyítja, vagy legalább valószínűsíti, hogy a vonatkozó időszakban az adott tagállamba alacsonyabb áron került azonos vagy hasonló áru behozatalra. Amennyiben a vámhatóság úgy értékeli, hogy nincs elegendő információja ahhoz, hogy hasonló árukat találjon, akkor viszont az ügyleti értéket nem vetheti el más áruk átlagos vámértékére való hivatkozással.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[15] Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek a hatályon kívül helyezését és az első fokon eljáró bíróság új eljárás lefolytatására és új határozathozatalára történő utasítását kérte.

[16] Azzal érvelt, hogy a bíróság téves tényállásra alapította ítéletét, továbbá nem tett eleget indokolási kötelezettségének sem, mely sérti a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésében írtakat. Tévesen értelmezte az alperes eljárást és a Vhr. 140. cikkében foglaltak alkalmazását akként, hogy az alperes a kétség fennállását egy tényezőre alapította volna, nevezetesen a bejelentett vámérték az összehasonlítható vámértékek átlagához képest rendkívül alacsony volt.

A bejelentett ügyleti érték elvetése azért volt jogszerű, mert az irreálisan alacsony ügyleti érték valódiságával kapcsolatos alapos kételyt a felperes által benyújtott bizonyítékok nem oszlatták el, továbbá az sem nyert igazolást, hogy az áruk vételárának kifizetése megtörtént. A kétellyel szembeni bizonyítás hiányában hivatalból kellett meghatározni az áruk vámértékét.

A vámhatósági kétely közlésének nincs kötött uniós szabálya, ahhoz elegendő az azonos vámtarifaszámú vámáruk statisztikai átlagértékéhez viszonyítani a bejelentett vámértéket.

Az ügyleti érték elvetését megalapozó kételyek az árujellemzőktől függetlenek. Ezzel szemben a vámérték későbbi megállapítására már kötött szabályok vannak, melyeket a hatóság maradéktalanul betartott. A Vámkódex 74. cikk (2) bekezdése szerinti módszerek alkalmazása kizárt volt a Vhr. 1. cikk (4) és (14) bekezdése szerinti azonos, illetve hasonló árukra vonatkozó fogalom meghatározás miatt.

[17] A bíróság által hivatkozott EUB döntésekből nem következik, hogy ha a kételyt a hatóság a vámtarifaszám szerint összehasonlítható importált áruk átlagértékének statisztikai átlagára alapozza, úgy már semmilyen más módszert nem is alkalmazhat, csak a hasonló áruk módszerét. Hibás, fordított érvelést alkalmazott a bíróság az alapos kétely fennállásának

igazolásához felhasznált módszer nem kell egyezzen a vámérték megállapítása során a Vámkódexben meghatározott másodlagos módszerekkel.

[18] Értelmezhetetlen és végrehajthatatlan az elsőfokú bíróság új eljárásra vonatkozó iránymutatása is, miután nem az ügyleti érték elvetését, hanem a hasonló áruk módszerének elvetését indokolta a hatóság a hasonlóságra vonatkozó elégtelen információk hiányával. A hatóság kellőképpen megindokolta a tartalék módszer alkalmazásának szükségességét, a tartalék módszerrel való vámérték kiszámításának technikáját, illetve, hogy erre vonatkozóan a Vámkódex és a Vhr. sem tartalmaz iránymutatást. A tartalék módszer alkalmazása jogszabályi felhatalmazáson alapult, a sorrendiség betartásával történt, miután a vámhatóság igazolta, hogy nem volt olyan másodlagos módszer mely alkalmas lett volna a helyes vámérték meghatározásra.

[19] Az átlagárral történő vámérték kimunkálás alapjául szolgáló adatok halmaza magába foglalja mind az alacsonyabb, mind a magasabb vámértékkel bejelentett nem uniós áruk vámértékét, és ez a számítási technika a tartalék módszer alkalmazása esetén megfelel az uniós vámérték kiszabás gyakorlatának. Az a vámérték a fiktív, amely nem fejezi ki az áru valódi gazdasági értékét, ezt azonban a felperes a perben nem bizonyította. A vámhatóság által alkalmazott átlagérték számítás figyelembe vette a nagy mennyiségben érkező alacsonyabb árú, valamint a kisebb mennyiségben érkező magasabb árú áruk vámértékét is, így a módszer objektív módon alkalmas a valós vámérték megállapítására. Ezen túlmenően a bíróság nem tért ki a felperes keresetének és alperes védiratának C-1/18 számú üggyel kapcsolatos hivatkozásaira sem, ezzel megsértette az ítélet teljességének elvét.

[20] A bíróság megsértette a bizonyítási kötelezettségre vonatkozó eljárási szabályokat is. A Kúria következetes joggyakorlata szerint a perben a felperest terheli annak bizonyítása, hogy a felülvizsgálni kért határozat jogszabálysértő. A bizonyítási teher jogszerű kiosztása alapfeltétele a helytálló tényállás megállapításának. Ennek hiánya hatályon kívül helyezési ok.

[21] Tévesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban, hogy a hatósági határozatok csak általános jelleggel tartalmaznák a tartalék módszer alkalmazásának leírását, és elmaradt volna a felhasznált adatok bemutatása, nem derült ki, hogy hány adatból dolgozott az alperes, sem az áruk jellemzői, mennyisége, vámértéke. Ezzel szemben a vámérték tartalék módszerrel történő meghatározása során felhasznált adatok mindvégig rendelkezésre álltak, azok a közigazgatási iratok részét képezték, az alperes a peres eljárás során is a bíróság rendelkezésre bocsátotta.

[22] Az ítélet továbbá figyelmen kívül hagyta, hogy a Vhr. 140. cikk (1) és (2) bekezdése szerint az alapos kétség közlése után mindig az ügyfél bizonyításának kell következnie, ennek ellenére az alperes terhére róta, hogy nem szerzett be adatokat az áru jellemzőiről.

[23] Az felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozza.

A Kúria döntése és jogi indokai

[24] Az alperes felülvizsgálati kérelme az alábbiak szerint részben alapos.

[25] A Kúria a Kp. 115.§ (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 108.§ (1) bekezdésének, továbbá a Kp. 120.§ (5) bekezdésének megfelelően a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között, a rendelkezésre állt iratok és bizonyítékok alapján vizsgálhatta felül.

[26] A felülvizsgálati kérelem alapján a Kúriának a jogerős ítélet megalapozottságát két kérdésben kellett vizsgálni. Elsőként abban a kérdésben kellett eljárni, hogy az ügyleti érték, mint vámérték elvetéséhez szükséges alapos kétséget a vámhatóság valóban bizonyította-e, másodsorban pedig abban, hogy helytállóan járt-e el az elsőfokú bíróság akkor, amikor a tartalék módszer alkalmazását jogszerűtlennek tekintette.

[27] Főszabály szerint az áruk vámértékét a Vámkódex 70. cikkének megfelelően az ügyleti értéken alapuló módszerrel kell meghatározni. A Vhr. 140. cikk (1) és (2) bekezdése akkor ad lehetőséget az ügyleti érték elutasítására, ha a vámhatóságnak alapos kétsége van arra vonatkozóan, hogy a bejelentett ügyleti érték a Vámkódex 70. cikkének (1) bekezdése szerinti kifizetett vagy kifizetendő teljes összeget magában foglalja, és a nyilatkozattevőtől kért további információkat nem sikerül eloszlatni ezt a kétséget.

[28] Az „alapos kétség” fogalmát, annak tartalmi mibenlétét a Vhr. nem határozza meg, bekövetkezését esetről-esetre a vámhatóságnak kell feltárnia és megfelelően alátámasztania. Meghatározása azonban nem jelent kétség kívüli bizonyítási kötelezettséget, elegendő annak valószínűsítése, hogy az ügyleti érték bizonyos körülmények fennállása miatt nem elfogadható. Azt, hogy ehhez milyen módszert kell alkalmazni, sem a Vámkódex, sem a Vhr. nem írja elő. A Kúria egyetért az alperessel abban, hogy különböző feltételrendszer érvényesül az ésszerű kétely fennállásának igazolására, ez elválik valamelyik módszer alkalmazásának feltételeitől. Hangsúlyozza a Kúria azt is, hogy az alapos kétség eloszlatására vonatkozó bizonyítás a felperest terhelte az eljárásban, melynek többszöri felszólítás ellenére nem tett eleget, nem nyújtott olyan információkat mely alapján az áruk ügyleti értéke megállapítható lett volna. A hatóság a kétség fennállását kellőképpen alátámasztotta, az ezzel kapcsolatos indokolást az elsőfokú határozat 7. oldala, míg az alperesi határozat 8. oldala részletesen tartalmazza. A kétség fennállását az alperes elsődlegesen nem a hasonló áruk átlagértékének eltérő voltára alapozta, ebből következően téves az az elsőfokú bírósági álláspont, hogy alapvető ellentmondás állna fenn az alapos kétség megalapozása során alkalmazott feltételrendszer és a hasonló árukra vonatkozó másodlagos módszer elvetése között.

[29] A perbeli esetben alperes elvetette a vámérték másodlagos meghatározásának módszereit, ezek alkalmazhatatlanságára határozatában részletesen kitért. Ugyanakkor a tartalékmódszer alkalmazásának jogszerűsége nem megállapítható, mert a határozatból a felsorolt adatok alapján a számítás elfogadhatósága nem ellenőrizhető. Annyira általános adatokat tartalmaz amire figyelemmel a felperes az alperes által kimunkált vámérték megfelelőségét nem tudja vitatni, azok jogszerűségét ellenőrizni. Egyetért a Kúria azzal az elsőfokú bírósági állásponttal, hogy a határozatnak ez a hiányossága alkalmatlanná teszi a határozatot az érdemi felülvizsgálatra, ezért annak megsemmisítése indokolt.

[30] Az alperesi hatóság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének, így sérült a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 72.§ (1) bekezdés e) pontjában írt rendelkezés. A Kúria hangsúlyozza, hogy a hatóság nem tesz eleget a határozat indokolási kötelezettségének, ha csak az iratokból, vagy a védírához csatolt táblázatból lehet azonosítani azokat az adatokat és számítási módot melynek alapján a vámáruk értékét megállapítja. Az új eljárás elrendelésének az indoka tehát az, hogy a vámhatóságnak a felperes számára érthető és követhető módon a határozatában kell megjelenítenie minden olyan adatot és számítást mellyel a vámértéket akár a tartalékmódszer alkalmazásával kimunkálja.

[31] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság érdemben helytállóan döntött az alperesi határozatnak az elsőfokú határozatra is kiterjedő megsemmisítéséről, új eljárás lefolytatása elrendelésének szükségességéről. A Kúria a Kp.121.§ (2) bekezdésére figyelemmel a jogerős ítéletet az indokolás módosításával hatályában fenntartotta. Az új eljárásban az elsőfokú

hatóságnak a Vámkódex 74. cikk (2) - (3) bekezdésében meghatározott sorrendiség alapján kell a vámérték kimunkálását elvégezni. A határozatban részletesen be kell mutatnia melyik módszert alkalmazza, milyen adatokat, milyen adatbázisból, milyen tényezőkre figyelemmel vesz figyelembe, és a végzett számításokat a felperes által is követhető, összevetésre alkalmas módon kell határozatában rögzítenie.

[32] A Kúria fenti álláspontja miatt az alperesnek a felülvizsgálati kérelmében a bizonyítási teher kiosztása és az ítélet teljessége elvének sérelmével kapcsolatban kifejtett érvelésével érdemben nem foglalkozott.

A döntés elvi tartalma

[33] *Az alapos kétség meghatározása nem jelent kétség kívüli bizonyítási kötelezettséget, elegendő annak valószínűsítése, hogy az ügyleti érték bizonyos körülmények fennállása miatt nem elfogadható.*

Záró rész

[34] A Kúria úgy ítélte meg, hogy döntésével mindkét fél pernyertes és pervesztes, erre figyelemmel a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a felek felmerült költségeiket maguk viselik.

[35] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5.§ (1) bekezdés c) pontja alapján az alperest megillető személyes illetékmentességre figyelemmel a Kp. 35.§ (1) bekezdés folytán alkalmazandó Pp. 102.§ (6) bekezdésének megfelelően az állam terhén marad.

[36] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2021.január 14.

Dr. Hajnal Péter s.k. a tanács elnöke; Dr. Heinemann Csilla s.k. előadó bíró; Huszárné dr. Oláh Éva s.k. bíró

